

Leszkay András bácsi Moha-meséje

Az igazi barát – javulni segít

Egy nyári estén Kutykurutty cimborám – amikor vacsora után találkoztunk a törpeházi főutcán – kijelentette: „Kár a bocskorért!”

Kutykurutty nem volt igazi barátom, csupán jó cimborám, mégis örömet éreztem ennek a kijelentésnek a hallatára. Azt adta ugyanis tudtomra vele, hogy nincs értelme nap-nap után megtennie a hosszú utat Nógrádverőcére és vissza, nem érdemes lejárkálni nógrádverőcei barátjához, Karcsihoz.

Verőcén már akkor is sok budapesti család nyaralt, és természetesen már akkoriban is felsétáltak a nyaralók Törpeházára. Megbámulták a kicsiny házakat, helyenként engedélyt is kértek, hogy bemehessenek, megnézhessek a kicsiny bútorokat. E látogatásokkor a gyerekek persze megismerkedtek velünk, kistörpékkal, és egy-egy ilyen nyári barátságból nem egyszer igazi, életre szóló barátság lett. A barátkozás tehát mindig nyugtalanította a kistörpe törpeházi barátját, hátha elidegenedik tőle a barátja, és a budapesti kisfiú kerül közelebb a szívéhez. Még engem is bántott egy kicsit, hogy Kutykurutty, noha nem volt igazi barátom, egyik napról a másikra abbahagyta a délutáni csatangolásokat velem az erdőben, és ebéd után mindennap lesietett a verőcei hajóállomás közelébe – tehát elég messzire is – Karcsiékhoz. Ahhoz viszont ragaszkodott, hogy vacsora után, ahogy addig is minden este, találkozzunk odakinn az

utcán, és ha holdfény van, sétálgassunk egy kicsit az erdőben.

Ezekben a napokban nem figyelgette az ezüstösnek látszó lombokat, mert szüntelenül beszélt Karcsiról, lelkesedve, sőt lelkesen. Tíz napig járogatott le hozzá, és az első öt estén csak magasztalást hallottam. No persze, amit Kutykurutty magasztalásként mondott, az én szememben nem mindig számított annak. Mert ezeket

a kifejezéseket: „Jópofa, remek alak, talpraesett fickó” – nem tekinthettem azonos értékűeknek egy másikkal, amit szintén mondogatott róla: „Igazi jóbarát.” Éppen ez az „igazi jóbarát” kifejezése volt az, amelyet Kutykurutty a hatodik napon kezdett visszavonogatni. Először így: „Hát lehetséges, hogy nem is olyan igazi jóbarát ez a Karcsi! Ma például egyszerre csak azt mondja nekem: »Tudod-e, Kutykurutty, hogy te alapjában véve önző vagy?»” Ebben a pillanatban érdekelni kezdett engem Karcsi. „Mit feleltél neki? Mondtad, hogy tudod? Hiszen

figyelmeztettelek rá én is elégszer!” Nevetett. „Azt ugyan várhatja! Úgy tettem, mintha nem is hallanám.” A hetedik nap estéjén fanyar mosollyal újságolta: „Hát úgy látszik, az a szórakozása ennek a Karcsinak, hogy fejükhöz vagdossa a barátainak, mi a hibájuk. Ma is azt mondta nekem, hogy ravasz vagyok. De azért nagyon jópofa.”

De akármilyen jópofának tartotta továbbra is Karcsit, ezen az estén már másról is beszélt. Azt is elmondta, hogy hazafelé jövet fölfedezett három mogyoróbokrot. Én pedig megtudtam ebből, hogy előbb jött el Karcsiéktól, mint szokott. Még csatangolásra is jutott ideje vacsora előtt.

A nyolcadik napon már én kérdeztem meg: „Karcsival mit játszottatok ma?” Keserűen fölnevetett: „Játszottunk? Veszekedtünk! Kikértem magamnak, hogy folytonosan hibákat keressen bennem. Ő meg azt mondta, hogy ő nem keresi a hibákat, csak megmondja, amit észrevesz. De ha nem akarom, hogy figyelmeztessen, vigyázni fog, hogy ne szaladjon ki a száján. Azt feleltem: »Ajánlom is!»”

A kilencedik estén olyan rosszkedvű volt Kutykurutty, hogy sokáig gondolkodtam, mi a jobb neki, ha hallgatok a rosszkedvéről, vagy ha kérdem az okát. Elválásunkkor megkérdeztem: „Valami baj volt odalenn? Összevesztetek?” Túlságosan is hevesen tiltakozott: „Dehogyan vesztünk össze. Lemegyek holnap is, semmi baj sem volt.”

Másnap aztán, a tizedik estén kijelentette: „Kár a bocskorért!” Most már megkönnyebbülten nevetett. Nevettem én is: „Hát nem hagyta abba a hibáid megmondogatását?” „Azt mondta, nem bírja. Nem tehet róla, kicsúszik a száján. Nem mondtam meg, hogy holnap már nem megyek le, minek tárgyaljunk erről. De nem megyek!” Megint nevetett, megkönnyebbülten, és hátra vágott: „Hiszen ha olyan barátot akarok, aki a fejemhez vagdossa a hibáimat, ahhoz nem kell nekem letalpalnom Verőcére, itt van akkor helyben, Törpeházán az én kedves Moha barátom, őhózzá csak átszalad az ember.”

Holdfény volt, bementünk hát az erdőbe, hogy sétáljunk egy kicsit. Nagyon szerettük a holdfényes erdőt. Másnap ebéd után kiléptem a kapunkon, és megindultam Nógrádverőce felé. Kutykurutty észrevett a kertjükből. Azt gondolta, hozzájuk igyekszem, és kiszaladt elém az utcára: „Kitaláltál valami jót?” Mármint úti célpontot vagy játékot kettőnk számára aznap délutánra. Mert azt magától értetődőnek tartotta, hogy aznap délután ismét együtt csatangolunk.

Azonban megráztam a fejemet: „Ó, nem hozzád indultam, lemegyek Verőcére Karcsihoz.” Elsötétült az arca: „Jól van, menj le hozzá, csak tessék, nekem elegendő van belőle, te meg odasietsz hozzá barátkozni, nagyon szép! De nem baj, van még kistörpe Törpeházán, aki szívesen csatangol velem!” Elmosolyodtam: „Én is szívesen csatangolok veled! Vacsora után, légy szíves, gyere ki, ugyanúgy, mint eddig.” Felleges volt aznap este az ég, nem világított a hold, az erdőbe tehát nem mentünk be. A főutcán sétálgattunk.

Karcsiék a kikötő közvetlen közelében laktak. Sok mindent megfigyeltem ott aznap délután. A hajókról beszéltem hát Kutykuruttynak, de hamarosan közbevágott: „Hagyd már a hajókat! Karcsiról beszélj! Mi a véleményed róla? Barátkozni fogsz vele?” Csak ennyit mondtam: „Holnap már talán beszélek Karcsiról is.” De nem beszéltem. Alkalmom sem igen volt rá, mert más kistörpék is csatlakoztak hozzánk esti sétára a főutcán. Elválásunk előtt Kutykurutty a kertünk kapujában nyugtalankodva megkérdezte: „Még ma sem beszélsz róla?” „Még ma sem! Holnap már valószínűleg.” Utánam kiáltott a kertbe: „Annyit már ma is megmondhatnád, hogy rokonszenves-e neked.” Nem akartam, hogy elszomorodjék, ezt feleltem hát: „Hirtelen támadt rokonszenvedésem gyakran bizonyul alaptalannak.”

Másnap este, amikor vacsora után kiléptem a kertünk ajtaján, Kutykurutty már ott várt, és tüstént rám támadt: „No, halljuk, mondd meg nyugodtan, hogy el vagy tőle ragadtatva.” Alighanem a padocskán várt, csak lépteimre ugrott föl; most visszanyomtam a padra, magam is melléje ültem, és így szóltam: „Kár a bocskorért! Holnap már nem megyek le hozzá.”

Kutykurutty felugrott, és korholással igyekezett leplezni örömét: „Na látod, ugye, hogy kibírhatatlan? Hibákat keresett folytonosan benned is, igaz? De nekem miért nem hitted el? Miért kellett ezért háromszor lemegyem fölmászni?” Megfogtam a karját: „Ne ugrálj fel minden pillanatban! Ül le! Karcsi egy csöppet sem kibírhatatlan, sőt nagyon rokonszenves. A hibákat pedig nem keresi, hanem egyszerűen csak megmondja, amit észrevesz. Jószándékúan mondja meg, hogy tudjunk róluk, és kiirhassuk magunkból. Mert megtiszteli a barátait annak a föltételezésével, hogy ki szeretnék irtani.”

Kutykurutty hallgatott néhány pillanatig, aztán ismét aggódó hangon kérdezte: „De hát ha ennyire rokonszenves neked, és ha ennyire dicséred, akkor miért mondd, hogy kár a bocskorért? Akkor miért nem jársz le hozzá ezután is?” Megmagyaráztam: „Azért kár a bocskorért, mert Karcsi csupán azokat a hibákat képes észrevenni bennem, amelyekről magam is tudok. Márpedig én olyan barátot keresek, aki azokra a hibákra is figyelmeztetni tud, amelyeket én magam még észre sem vettem.” Nevettem, és a vállára tettem a karomat: „Ha olyan baráttal akarok együtt lenni, aki csak azokat a hibáimat veszi észre, amelyekről magam is tudok, ahhoz nem kell nekem letalpalnom Verőcére, itt van akkor helyben Törpeházán az én kedves Kutykurutty cimborám, akihez csak átszalad az ember.” Kutykurutty bámult, és hallgatott. Most viszont én ugrottam talpra: „Gyerünk, sétáljunk az erdőben!” Ezen az estén ugyanis megint holdfény volt, és mi nagyon szerettük a holdfényes erdőt.